

»Prava hoja je metafora za življenje«

Jakob J. Kenda, pisatelj, pohodnik, prevajalec, ampak za mnoge bo vedno predvsem slovenski prevajalec Harryja Potterja

JAKOB J. KENDA NA FOTOGRAFIJI, KI KRASI TUDI NASLOVNICO NJEGOVE KNJIGE.

Medtem ko se ogromno Slovencev vsako leto odpravi na Jakobovo pot, v Kompostelo, se je Jakob J. Kenda leta 2017 odpravil v ZDA, na t. i. Apalaško pot. Že od najstniških let si je želel, da bi šel nekoč na dolgo peš pot in izkusil življenje v svoji najbolj pristni obliki. In tako je štiri mesece res samo bil in hodil. Vesel je, da mu je uspelo, in malo v šali, ampak ne povsem, pristavi, da je bilo tedaj res vredno živeti. Med potjo, pravi, se je na novo zaljubil v življenje, ki ga na vseh področjih zajema z veliko žlico.

Po vrnitvi domov je izkušnjo opisal v knjigi Apalaška pot: 3500 kilometrov hribov in Amerike.

Kdo je pravi pohodnik

Zakaj je sploh šel? Pravi, da mu je bila pot cilj. »Saj to že Zaplotniki kikirikajo,« se pošali. Prav Apalaško pot je izbral, ker ga je najbolj nagovorila, in ker je kot prevajalec iz angleščine želel bolje spoznati ameriško kulturo in ljudi. Dodaja pa, da ni čudno, da je romanje v Kom-

postelo pri Sloven- cih tako priljubljeno in je vzplamtelo: »Kot podložniki različnih vladarjev smo leta in leta imeli samo eno dovoljeno razvedrilo, to so bila romanja. To je naš stil pohodništva, hoja v hribe je prišla šele kasneje, z idejo osamosvojitve, ko je postalo pomembno, čigavi so ti hribe.«

Jakob J. Kenda je velik zagovornik hoje. Pravi, da smo ljudje zanjo ustvarjeni, in celo, da če ne hodimo dovolj, zbolimo: »Hoja ni le to, da pač daš eno nogo pred drugo. To je sprehod. Prava hoja pa je metafora za življenje!« Eden od zdravilnih učinkov hoje po Apalaški poti je bil, da se mu je v nekaj tednih povsem pozdravil čir na želodcu. In še danes se trudi vsak dan vsaj sprehoditi, tudi zato, ker ga volčji tek, ki se mu je zbudil med hojo, še kar ni zapustil.

Pohodniška družina

V knjigi Apalaška pot pre-

beremo, da je na njej spoznal tudi veliko zanimivih ljudi. Nekateri so postali njegova »pohodniška družina« in je del poti prehodil skupaj z njimi. Sprva ga je zmotilo, da je stalno srečeval iste osebe, saj je tja odšel samotarsko, a si je rekel, da je to tudi dober način, da jim malo zleze pod kožo: »Pa sem se čez čas zavedel, kakšen osel sem, saj so oni mnogo bolj zlezli pod kožo meni.«

Občuduje, da na Apalaški poti preverjanje uspešnosti pohodnikov temelji na sistemu časti. Torej da pohodniku verjamejo na besedo, nikakršnega štempljanja ni nikjer po poti, le podpis na začetku in na koncu. Poleg tega je imel nekaj res prijetnih izkušenj, tako s so-pohodniki kot s tamkajšnjimi prebivalci: »Tam je nemogoče, da človeku v stiski nihče ne bi pomagal. To so res dobri ljudje!« sklene.

Kaj pa prava družina?

Ko se je odpravil, je marsikdo debelo pogledal, kako more družino za toliko časa pustiti samo. Je namreč poročen in ima dva otroka, ki sta bila v času njegove hoje stara 10 in 13 let. A družina je dobro sprejela njegovo odločitev za pot, saj jih je na svoj odhod počasi in previdno pripravil, sploh svoji ženi je že, odkar se poznata, govoril, da si nekoč želi nekaj takšnega

Američanom sem želel zlesti pod kožo, pa so oni mnogo bolj zlezli pod kožo meni.

RAZGLLED NA AMERIŠKO ŠIRJAVO Z APALAŠKE POTI, KI SICER NE SLOVI PO LEPIH RAZGLEDIH.

doživeti. Da so vsaj del poletnih počitnic tisto leto preživeli skupaj, je nekako na polovici poti naredil premor ter se z ženo in otrokoma odpravil raziskovat ZDA. »Je pa res dobro iti na tako pot, ko so otroci ravno prav stari, da nimajo problemov. Zdaj, ko sta oba že v puberteti,« pravi z nasmehom, »si zagotovo ne bi več privoščil česa podobnega.«

O svoji družini govori izjemno ljubeče. A pove tudi, da njegova žena ni pohodnica in da grejo težko že na kako krajšo turo. »Ko sem bil majhen, pa nikoli ni bilo vprašanje, ali bom šel v hribe, še hvaležen sem moral biti starejšima sestrama, da sta me sploh vzeli s sabo. In vse to miganje je bilo krasno: ko sem imel 10 let, smo šli s kolesi vse do Dubrovnika!«

Ena od omejenih sestra je redovnica s. Rebeka Kenda, ki vodi duhovne vaje za otroke v domu Eden v Kanjem Dolu. Toda Jakob o njej ves čas govori, kot piše v njenem rojstnem listu, torej o Anji: »Zame je moja sestra, ne morem se navaditi, da bi jo klical Rebeka.« O njej pravi, da ima izjemen čut za poučevanje, zato ni nič čudnega, da ji otroci sledijo kot male račke svoji mami raci. S sestro, pravi, sta si podobna v tem, da morata imeti oba vedno prav, kar ni vedno lahko.

»Ona je arhetip botre Pehte, ampak tisti pravi, ne izkrivljen, kot se dostikrat predstavlja. Pehta v resnici predstavlja žensko, ki ima za vsako bolezen svojo rožico. Malo se je bojiš, ker zna tudi črno pogledati, kar ne pomeni, da nima zlatega srca. In če boš odslužil pri njej nekaj let, boš imel za vse življenje njeno zavezništvo, podporo in pomoč.«

VID PONIKVAR / SPORTIDA

JAKOB J. KENDA JE KNJIGO O SVOJIH DOŽIVETJIH NA APALAŠKI POTI IZDAL V SAMOZALOŽBI.

Zame je moja sestra, ne morem se navaditi, da bi jo klical Rebeka.

Čarobni svet

Na koncu ne moreva še mimo čarovniškega sveta Harryja Potterja, ki ga je prav on s svojimi prevodi približal slovenskemu bralstvu. Obdobja prevajanja se spominja kot izjemno naporenega časa, ko je cele dneve dejansko počel samo to, ni imel praznikov, kaj šele počitnic. Zato se tudi na daljšo pešpot ni mogel odpraviti takrat, čeprav je že hrepenel po njej: »Potem pač ne bi bilo Harryja Potterja.« In kakšna škoda bi to bila za slovenske

mladinske knjižne molje!

Jakob Kenda v Potterju vidi veliko povezav s krščanskim izročilom, že v tem, da je glavni lik prostovoljno pripravljen umreti, da bi rešil ostale. V liku Ginny pa prepozna virginijo – torej Devico Marijo: »Mislim, da gre ona zaradi svoje brezmadežnosti puncam na jetra, ampak saj je Marija vrstnicam verjetno tudi šla.« Zato upa, da bo vedno manj staršev, ki svojim otrokom teh knjig ne dovolijo vzeti v roke.

Njegov najljubši lik je Luna Liupka, najraje pa je prevajal Rona: »Ker si pri njem lahko daš duška – iz ust mu pogosto letijo tudi kakšne kosmate besede, prav kot tisti polži v drugi knjigi.«

Vprašam ga, ali se je kdaj vprašal, v katero hišo na Bradavičarki bi spadal, če bi jo obiskoval. »Žena je rekla, da spadam v Spolzgrad, čeprav jaz sam zase trdim, da v Drzenvrnan,« izstrelil. Pa mu firbec ni dal miru in je doma opravil spletni test, ki je pokazal, da ga žena očitno res dobro pozna in razume.

LUCIJA ČAKŠ

lucija.caks24@gmail.com

Zakaj je vredno prebrati knjigo Apalaška pot

Knjigo Apalaška pot (www.apalaska.si) je mogoče brati na številne načine.

Lahko je pustolovski roman s kar nekaj izjemno napetimi deli, ko res ne vemo, kako se bo junak izvlekel iz godlje, v kateri se je znašel. In ali je res v divjini srečal medveda.

Je tudi potopisni roman, s številnimi čudovitimi opisi narave, poti, prenočišč in znamenitosti, zato je lahko dobra pomoč komurkoli, ki bi se na to pot želel odpraviti tudi sam.

Poleg vsega pa je tudi ljubezenski roman, a ne le o ljubezni med moškim in žensko, čeprav tudi, temveč o ljubezni do ljudi nasploh, do stvarstva in tudi do sebe.